

Pánská víkendovka sviadnovských kluků v Metylovicích, čili kdo přežije?

Pátek

Tak jsme se konečně dočkali první samostatné pánské akce sviadnovského oddílu. Po pravdě řečeno jsem očekával trochu větší účast, ale někteří jedinci se evidentně zalekli skutečnosti, že nebudou žádné kuchařky a budou si muset vařit sami (kdyby však věděli, že zpět půjdou celou cestu pěšky, bylo by odpadlíků určitě víc). Nicméně, v pátek, 19. září léta páně 2014 v 16:00 sešlo se u Mertů osm dobrodruhů a doprovod, jmenovitě Ondra a Ondra, Matěj, Janek, Mikuláš a Mikuláš, Adam a Franta, cestovní doprovod Jeník a Rostá a konečně já, řidič doprovodného vozidla. Po ukázání cíle na mapě vyrazila krojovaná skupina, s vlajkou na tyči a písni na rtech směr vlakové nádraží. Rodiče se slzou v oku se dojatě loučili a mávali kapesníčky, dokud děti bezpečně nezmizely za zatáčkou a obzorem a poté s radostnými výkřiky „hurá, volno“ pelášili k domovu. I řidič doprovodného vozidla měl nyní čas dopít šálek kávy, než vyrazil zajistit budovu pro pobyt, což byla fara v Metylovicích, toho času bez faráře a tudíž celá naše. Po vyložení věcí jsem vyrazil dětem naproti po předpokládané trase příchodu. S ujitou vzdáleností ve mně začaly narůstat drobné pochyby, zdali si hoši nevybrali jinou delší trasu. Mé pochyby byly rozptýleny, když jsem zahlédl třepetající se vlajku. O tom, že kluci jsou zcela v pořádku, svědčil i pozdrav, kdy místo obvyklého nazdar zaznívaly výkřiky: „Tome, já mám hlad“. Po ujištění, že cestou se nic zvláštního nestalo, kromě obligátních pár set metrů navíc, než se podařilo zorientovat mapu, téměř vypíchnutého oka průvodčí, či vyraženého zubu spolucestujícího se s námi Jeník rozloučil a odjel zpět do Sviadnova léčit pocuchané nervy.

Kluci si sami nachystali večeři, a to rohlík se sýrem a čaj. Ještě předtím se však ubytovali ve dvou pokojích – v obývacím pokoji jsme byli čtyři a v pokoji číslo dvě pak šest hochů. Po dobrém jídle následovala dobrá hra – aktivita. Některé pohyby nepochybně vejdou do dějin pantomimy jako třeba znázornění jehly či překvapení, kdy se množily otázky typu: „není ti něco?“ „Ty už hraješ?“ A podobně. S přibývajícím nočním dobou v nás vedoucích přibýval pocit zodpovědnosti, takže jsme zaveleli umýt zuby, vyčůrat a spát. Jen chvíli poté, co jsme se uvelebili ve spacáku, začali se do obývacího pokoje trousit hoši z pokoje číslo dvě. Na rozmrzelou otázku co vyvádějí, odpověděli, že vedle je poněkud větrno. Tato informace mě donutila zvednout se z pelechu a jít ověřit pravý stav věcí. A opravdu! V místnosti číslo dvě, panovala výbušná atmosféra. Proto jsem urychleně popřál zbývajícím třem obyvatelům dobrou noc a dobře zavřel dveře. Druhý den o síle nočních větrů svědčilo několik much ležících na zemi, nejevíce známky života.